

Publicerad 2006-09-09 22:51 av Xena

Vet inte hur jag ska få ner texten till 2 sidor... den är nu 2,5 a4 =/

Några ideer? Vad kan tas bort? Vad är oviktigt ?

Nät av lögner (IGEN *suck*)

Saker är inte alltid vad de ser ut att vara. Vänliga leenden och välvilliga råd kan vara egoistiska eller rent av elaka motiv som döljs i perferiet. Svetten som lackade i hans nacke kom inte från det hårda fysiska arbete som renoveringen innebar. Utan från upptakten - den nya sanningen som uppenbarade sig, som skakade hela hans värld. Hela hans liv, hela hans jag var uppbyggt på lögner och svek. Vinden ruskade tag i rönnen och dess grenar slog otåligt mot fönsterbläcket.

"Älskling kaffet är klart." Ella, hans varma, rara hustru slamrade med gammalt porslin nere i köket. Själv bläddrade han i dagböckerna framför sig. Gamla böcker som berättade om ett ensligt liv, från att ha varit som vilket annat liv som helst till tomhet, ensamhet och slutligen döden. Bilder fanns instuckna mellan sidorna, foton, skisser från en svunnen tid, en lyckligare tid för författaren?

Den första boken, med sina gulnande sidor var nästan 40 år gammal. Det var omöjligt att inte le åt kärleksförklaringarna. Han hade även själv varit förälskad, han kände igen naiviteten.

"Hon kom förbi här i dag igen. Hennes leende är mer värt än solen under den regnigaste av somrar. Hennes röst får blodet i min kropp att koka, hennes sätt att smeka mig på kinden som om jag bara är grannens lille son är nästan mer än jag kan uthärda..."

"Vad läser du?" David frös till. Vände upp blicken mot Ella, hennes blonda lockar dansade oregerliga runt hennes söta, något knubbiga ansikte. Aldrig hade hon varit så vacker som nu, när hon var höggravid.

"Eh bara några gamla dagböcker jag hittade nyss instuckna i isoleringen under fönstret."

"Oh, va spännande." Ella gled ner på det dammiga golvet intill honom och sträckte fram en kaffekopp mot honom.

"Tack hjärtat." Han lät sin hand stryka hennes ringprydda vänstra hand medan han försiktigt smakade på den brännheta svarta drycken.

"Titta David vilken vacker skiss." Ella höll fram en gammal skiss som ramlat ur en bok. En kvinna i 40 års åldern log med ett varmt inbjudande leende mot honom. "Hon ser bekant ut tycker jag", fortsatte Ella innan hon nyfiket började bläddra i boken.

David kände hur han rodnade. Ja, kvinnan såg bekant ut, tveklöst. Han hade pratat med henne varenda dag sedan han flyttat in i huset. Hon var visserligen äldre nu än på bilderna, ändå kunde han höra hennes rättfärdiga röst då hon försökte pressa ur honom hans livs historia, eller innan hon med ogillande i blicken beskrev omgivande grannars mest fatala misstag och problem. David kände inte sina grannar till namnet än, men han visste redan vem som varit otrogen, vem som söp och vem som inte sorterade soporna. Plötsligt ville han vara ifred.

"Nä, älskling det här duger inte. Vi blir aldrig klara om vi sitter här och filosoferar." Hans fru studerade honom i en bråkdel av en sekund och rynkade lätt på ögonbrynen innan hon motvilligt lade ifrån sig boken, tog hans kopp och försvann nerför trappen. När han kände sig trygg i sin ensamhet sjönk han tillbaka mot väggen. Tanken hade varit att förstora ett litet fönster, bygga en atelje, istället hade han öppnat ett fönster mot sanningen, nu undrade han vilka delar av hans liv som var sanna och vilka som var solkade av beska lögner.

För 3 månader sen hade han flyttat in i huset, inom loppet av några minuter hade han fått höra historien om

eremiten som avslutat sitt liv i källaren, hans fars kusin som låtit honom, David, en obekant kille, ärva det slitna gamla huset efter sin bortgång. Med en rynka i pannan mindes han hur föräldrarna i årtal övertygat honom om att inte flytta till huset.

"Det ligger fasligt öde." Brukade hans mamma upprepa var gång han förde frågan på tal.

"Renoveringsbehoven är mer än vad hela huset någonsin kan bli värt." Menade hans pappa medan han smuttade på sin ingrodda pipa. Deras argument hade låtit rätt, han hade inte velat lämna storstadens bekvämligheter för friden på landet.

Det var Ella som övertygat honom om att en flytt vore idealiskt, att de kunde göra om vinden till en atelje och han kunde jobba hemifrån.

David visste inte hur många timmar han hade läst i dagböckerna, bara att ljuset utifrån började försvinna och att ögonen kändes grusiga. Han kände att han måste läsa dem, särskilt som det första stycket han läst hade fått hans hjärta att frysa och kallsvetten att bryta ut.

"Jag vet vad folk säger om mig. Att jag betraktas som ett freak, en utböling. Det är egentligen länge sedan som jag gav upp, ville bara leva vidare för min sons skull, den son jag aldrig fått hålla i mina armar, aldrig fått berätta godnattsagor för, den son som jag hoppas en dag får uppleva familjelycka och kärlek, något som aldrig hände mig. Jag älskade henne, trots ålderskillnaden, trots att hon vände sig mot mig, trots hennes svek förminskades inte kärleken utan förintade bara min självkänsla. Jag blev den eremit jag blev, i hennes ögon var jag för alltid ett hot, ett hot som kunde förstöra hela den fasad hon byggt upp som sitt liv. Idag, min sista dag kan jag se henne som den hon är, en elak skvallerkärring, men det lättar inte mitt sinne utan får mig bara att känna att jag kastat bort mitt liv. Jag vet nu att David har det bra, min kusin skickar mig information om hans framsteg, det gläder mig så att han, liksom jag älskar att måla, jag inbillar mig att han ärvt det intresset av mig, kan man ärva något av någon man aldrig ens träffat? På ett sätt känns det som om jag lever vidare, fast jag vet ju att det inte är så, jag vet ju att döden är sista anhalten. Men den kan aldrig bli värre än där jag är nu. Ensam."

På den där sista sidan satt ett foto inklistrat. Davids egna ögon stirrade tillbaka från dagbokens gulnande sida. Sanningen var enkel, hela hans barndom var en lögn, hans liv var byggt på stenar formade av svek. Nedanför trappen hörde han hur Ella öppnade ugnen, hur klyftpotatisar dunkade mot ugnsplåten. Kände doften genom den öppna ytterdörren av kol, tändvätska och rök. Ännu chockad plockade han ihop böckerna lade den försiktigt i en prydlig hög. Kanske hade han levt en lögn, men än var det inte för sent, ännu visste han inte hur han skulle handskas med allt, bara att historien kanske var svekfull och ett nät av lögner, men framtiden, föräldraskapet, äktenskapet - ja, där skulle bara sanningen råda.

Med beslutsamma steg trampande han nerför trappen. Med knogarna gnuggade han tinningarna. Livet var för alltid förändrat, men Ella var ändå hans stora kärlek, hans trygghet. Han log mot hennes vaggande gång mellan spisen och skafferiet. Egentligen var sanningen enkel, han älskade och älskades.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Xena med Poeter.se id #7891 innehar upphovsrätten